

עני!

לספר מה זה. כיוון שזה עוד לא גמור. נוסף לזה יש לי המכונית שהמיפעל השאירה לי. זו היתה המכונית שהמיפעל נתן לדני. המיבצע הבא שלי הוא לנסוע לחוף-לארץ. אני רוצה לטייל כמה שבו עות באמריקה. ואחרי שאני אחזור אני רוצה לקנות כאן, בנהריה, בית, הדירה ברחוב ז'בוטינסקי היתה דירה שהמיפעל שכר לני. אני לדירה הזאת כמוכר. לא מסוגלת לחזור.

נתתי לדני

יד חופשית

יש גם העניין של הציור. אני ציירת טובה. גם למדתי אמנות באוניברסיטת חיפה. אני יודעת שהציורים שלי עצובים. יכול להיות שיש בהם נבואה. אולי ידעתי מה עומד לקרות. אבל אני ציירת טובה. ואני מתכוונת לערוך בקרוב תערוכה.

יש לי בעיה אחת. אני יודעת שאם אני אערוך עכשיו תערוכה. או כולם יבואו אליה מתוך רחמים. מפני שהציירת היא סמדר הרן. ואולי יהיו כאלה שיקנו את התמונות מפני שהציירת היא סמדר הרן. ואת זה אני לא רוצה.

אבל לא רק מבחינה כלכלית אני צריכה לשקם את עצמי. גם מהבחינה הנפשית והחברתית. עם דני היו לי חיים נהדרים. שנינו היינו אנשים פתוחים, ושנינו הכנו שכאשר מתחננים, אף אחד לא כובש את השני ולא משעבד אותו. אני נתתי לדני יד חופשית והוא נתן לי, וכל מה שעשינו היה לתרום אחד לשני, ולא לפקח זה על זה. חיינו לפי הסיסמה: אכול ושתה כי מחר נמות. כימעט ולא חסכנו שום דבר, ולא קנינו לנו לבית דברים. לא שתיחים, לא מערכת, לא כל הדברים שיש לכל אחד. את הכסף

אחיו של דני הרן מאשימים:

מישפחתו של דני: ההורים והאחים

מישפחתו של דני הרן עוסקת, בימים אלה, בניסוח מיכתב לממשלה, שבו דרישה להקמת ועדת-חקירה ממלכתית לבדיקת המחדלים שהיו בעת הפיגוע בנהריה, שבו נהרגו דני הרן ושתי בנותיו, עינת ויעל.

אחיו של דני הרן, ברוך וסמי קרן, מסרו כי יבקשו לחקור בעיקר את הנושאים הבאים:

● כיצד התאפשרה חדירת המחבלים דרך החוף, ואם היו מחדלים בנושא זה?

● מדוע הגיעו כוחות-חילוץ לבית זמן כה רב לאחר הפיגוע עצמו? מדוע בוששה העזרה הרפואית, ומדוע, כאשר הגיע כוח של חיילים לבית והגיעה כבר העזרה הרפואית, הם היו בלתי-יעילים, ללא פיקוד או יד מכוונת?

● מדוע נפתחה אש על המחבלים שאחזו בבני-הערובה, דני ועינת הרן. האם אמנם נפתחה האש אחרי שהמחבלים כבר כותרו לחלו-טין, ללא כל אפשרות נסיגה, והאם אי-אפשר היה להמתין עד שייכנעו, וכך אולי להציל חי-אדם?

● מדוע איש לא טיפל בסמדר הרן, אחרי שהיא כבר הובלה לבית-החולים, וניתן לה לחזור לבדה לשטח-הפיגוע ולחפש את בעלה

ובתה, מבלי שאיש יהיה לידה, ומבלי שאיש יטרח להודיע לה שהם נהרגו?

● מדוע היה על המישפחה לשמוע על האסון מאמצעי-התיקשורת, ולא מגורם מוסמך?

● מדוע איש לא מסר עד היום למישפחתו של דני הרן מידע כלשהו על המיקרה ועל החקירה - אם מתנהלת חקירה לגבי הפיגוע?

מאז עבדתי עוד בהרבה מקומות. הייתי מדריכת-נוער, עבדתי במושב-זקנים עדה בטיבעון. משם אני זוכרת את העולם הזה. כאשר באתם לעשות כתבה על בתי הזקנים בטיבעון, ובאתם גם לעדה, היו בעי-המקום בטוחים שאני הזמנתי את העולם הזה והחביאו אותי, כדי שלא אוכל לדבר איתכם.

דני אהב ערבים

מאז חייתי עם דני, ואחר-כך עם הילדות, וחיינו נהדר. אני הייתי אשה מאושרת, ודני היה בעל נהדר. היו לנו הרבה תוכניות משותפות ביחד, נרשמנו לעיר-החורדים של סטף ורטהיימר, ומשם אני מכירה אותו. לדני היה חלום, שאילו היה חי, היה מתגשם תוך שנתיים-שלוש. להקים עיר קטנה, שבה יגורו ערבים ויהודים ביחד. לא כמו עכו, שם גרים ערבים וגם יהודים, אבל לחוד, ללא שממש יגורו ביחד.

דני מאד אהב את הערבים. הוא הכיר אותם במסגרת העבודה שלו במיפעל. שם הוא עבד עם ערבים. והוא האמין ששני העמים יכולים לחיות יפה מאד ביחד, כמו עם אחד. גם אני אוהבת ערבים, אבל רק את אלה שאני מכירה. את התוכנית הזו של דני אני לא אוכל להמשיך. ראשית, לא יהיה לי כוח לזה ושנית, זה יזכר לי יותר מדי.

בכלל אני מבינה שהזיכרונות יהיו החלק הקשה ביותר. אני מאד אוהבת את המישפחה של דני, אבל אני לא איתם, כי האחים שלו מזכירים לי כל הזמן אותו. חוץ מזה אני רואה איך ההורים שלו סובלים, ואני מאד אוהבת את ההורים שלו. אני לא יכולה לעזור להם בשום דבר, לכן החלטתי לא לבוא לשם.

אני בטוחה שהעמיד שלי, למרות כל מה שעברתי, עוד לפני. הבעיה הכי גדולה שלי עכשיו זה הציור.

צריך כוחות נפשיים עצומים כדי לצייר, ובעיקר שלושה נפשית. עכשיו אין לי השלווה הנפשית, ואני לא מסוגלת להמשיך לצייר, אפילו לא ציורים עצובים.

אני יודעת שאחרי השידור בטלוויזיה כולם שואלים מי אני, מאיפה אני באה, בכלל, איזה מין טיפוס אני. אני רוצה לומר שוב - אני אדם פשוט. נולדתי בקיבוץ רמת-מנשה, והייתי הרבה שנים קיבוצניקית. על ההורים שלי אני לא רוצה לדבר. אני רק מוכנה לומר שאמא היא ניצולת-השואה, ושאבא חולה מאד. חולה-לב. אחרי המיקרה אישפזו אותו מהר בבית-החולים. אבל עכשיו, תודה לאל, הוא כבר בבית. יש לי אח בצבא.

עכשיו אני רואה את החיים אחרת מאשר לפני המיקרה. ובהתאם לכך אני מתכוונת לנהוג בשיקום העצמי שלי. פעם, כשענית היתה מדברת אל פרחים, לא הייתי מבינה אותה. עכשיו, כשאני רואה פרח, אני מדברת אליו. אני יודעת שרק לפני שבוע יכול היה לקרות שהייתי גומרת לראות את השמש ולראות פרחים. הייתי מתה. אז עכשיו אני מודה לפרחים שאני יכולה לדבר אליהם, כמו שענית היתה עושה. החיים שלי ניתנו לי במתנה.

„דני ואני חיינו לפי הסיסמה: אכול ושתה כי מחר נמות!“

ואחות יפהפיה בת 15. אני עכשיו לא איתם. משום שאני לא מסוגלת להיות בקיבוץ. אני נורא אוהבת את הקיבוץ, אבל זה לא בשבילי. אני טיפוס שלא מסוגלת לחיות בקיבוץ.

שמנה

ומכוערת

את דני היכרתי בשירות הצבאי שלי. אני שירתתי כמורה בבית-ספר לילדים קשיי-היגיון ומת-החידה בקריית טבעון, שם נפגשנו. אז הייתי שמנה ומכוערת, ודני היה ידוע כחתיך לא-נורמלי, שכל הבנות רצו אחריה. עד היום אני לא יודעת מדוע בחר דווקא בי.

בחתונה שלנו, שנערכה במשק, לא היה אפילו צלם. גם דני וגם אני שנאנו את צילומי החתונות עם כל הבורקסים האלה. אני גם לא לבשתיו או שימלה לבנה.

במידה רבה אני עצמי נתתי לי אותם במתנה, אבל אני מתייחסת אליהם כמו אל מתנה.

התנאי הראשון לשיקום שלי זה לא לבכות. אני לא בוכה. להיפך. אני צוחקת כל הזמן. אני יודעת שכולם אומרים שאני עוד בהלם, ושזה יעבור. אבל זה לא נכון. אני לא הייתי בהלם כאשר המיקרה קרה. אני עכשיו לא בהלם, ואני לא אהיה בהלם. אני פשוט אשה חזקה. שאהבת חיים ורוצה לחיות.

בהלווייה לא הבינו אותי בכלל. אחרי הנאום המחריד של הרב גורן, הוא ניגש אלי ואמר לי: „אני רוצה ללמד אותך פרק בהילכות אבלות.“ ענית לו מייד: „לפני שאתה מלמד אותי הילכות אבלות, אני רוצה ללמד אותך פרק בי הילכות התנהגות.“

עוד לפני ההלווייה ביקשתי מבגין ש-הנאום שלו יהיה קצר. הוא נעתר לבקשה שלי, ואני חושבת שזה היה הנאום הכי קצר שבגין נשא בחיים שלו.

הוצאנו על נסיעות, על בילויים ועל תענוגות.

עכשיו, כמוכר, יהיה לי קשה בלי זה. דני השאיר לי ירושה חשובה. כיוון שהוא היה כליכך נהדר, נשאר לי הרבה מאד חברים טובים של שנינו. החברים האלה יעזרו לי לשקם את עצמי. עכשיו, אחרי המיקרה, מטפל בי גם פסיכולוג. הוא בחור צעיר ונחמד, וגם הוא, בוודאי, יעזור לי.

אני מתכוונת

להתחתן

אני גם מתכוונת להתחתן בקרוב, ואני משוכנעת שלא תהיה לי בעיה עם זה. אני רוצה להתחתן, ושיהיו לי שוב ילדים. מי שהיו לו ילדים, ובעיקר אם הם היו ילדים כמו עינת ויעל, לא מוכן לוותר על ילדים, ואני רוצה ילדים מהר.